

ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಜಪಾನಿಗೆ ವಾಪಸಾಗುವಾಗ ಅಣ್ಣ ಜಗದೀಶ ಸಾಕಷ್ಟು ಅತ್ತಿದ್ದ. ಅಣ್ಣ ಅಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಾರಣವಾಯ್ತೋ ಏನೋ? ವಾಮನನಿಗೆ ಅಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಅಪ್ಪ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗಿನ ಮಾತು. ಅಮ್ಮ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ಜಪಾನಿಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತ ಅಣ್ಣ ಜಗದೀಶನನ್ನ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ವಾಮನನೇ ಅತ್ತಿದ್ದ. ಜಗದೀಶ ಅತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಾಹ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದುಕಿನ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮರ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಾತ ಬಿದ್ದಾಗ ವಾಮನ ಎದುರಿಸಿದ ಸಂಕಟ ಅಂತಿಂಥದಲ್ಲ. ಅಣ್ಣ ಜಗದೀಶನಿಗೂ ಹಾಗೇ ಸಂಕಟ ಎದುರಾಗಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ವಾಮನನ ಊಹೆ. ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ತೀರಿಕೊಂಡು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು, ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳೇ ಕಳೆದಿದ್ದವು. ಪಂಡಿತ್ ದುರ್ಗಾದಾಸ್ ಪರಿಚಯವಾದದ್ದು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ತೀರಿಕೊಂಡ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಅನಂತರ. ಓಡುವ ದಿನಗಳು ಅದೃಷ್ಟದ ಸೂಚನೆ ಆಗಲಾರವೆ?

“ಆಗಲಾರವು” ಎಂದು ದುಷ್ಯಂತರಾವ್ ತೋರು ಬೆರಳು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಬೆರಳು ಕುಣಿಸುತ್ತ ವಾಮನನ ಬಳಿ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಂಡಿಸಿದವರಂತೆ ತುಸು ಧ್ವನಿ ಎತ್ತರಿಸಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ದರು. ದುಷ್ಯಂತರಾವ್ ವಾಮನನ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟಾದರೂ ಇವನಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯರು. ದುರ್ಗಾದಾಸ್, ದುಷ್ಯಂತರಾವ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ಸಾವಿನ ಅನಂತರವೇ

